

13. navadna nedelja

Jaírova hči in žena, ki je krvavela

Ko se je Jezus prepeljal s čolnom spet na drugo stran, se je zbrala pri njem velika množica. Bil je pri jezeru. Tedaj je prišel eden od predstojnikov shodnice, Jaír po imenu. Ko ga je zagledal, je padel k njegovim nogam in ga zelo prosil, rekoč: »Z mojo hčerko je zelo hudo. Pridi in položi roke nanjo, da ozdravi in ostane pri življenju!« In odšel je z njim.

Za njim se je odpravila velika množica in pritiskala nanj. V njej je bila tudi žena, ki je že dvanajst let krvavela. Veliko je pretrpela od mnogih zdravnikov in porabila vse svoje premoženje, pa ji ni nič pomagalo, ampak je bilo z njo celo slabše. Slišala je za Jezusa. Med množico se mu je približala od zadaj in se dotaknila njegove obleke. Rekla je namreč: »Tudi če se dotaknem le njegove obleke, bom rešena.« In v hipu se ji je ustavila kri in v telesu je začutila, da je ozdravljena nadloge. Jezus je v sebi zaznal, da je šla moč iz njega. Takoj se je obrnil v množici in rekel: »Kdo se je dotaknil moje obleke?« Njegovi učenci so mu govorili: »Saj vidiš, kako množica pritiska nate, pa praviš: ›Kdo se me je dotaknil?‹« Oziral se je okrog, da bi videl tisto, ki je to storila. Ker je žena vedela, kaj se je z njo zgodilo, je vsa preplašena trepetaje pristopila, se vrgla predenj in mu povedala vso resnico. On pa ji je rekel: »Hči, tvoja vera te je rešila. Pojdi v miru in bodi ozdravljena svoje nadloge!«

Ko je še govoril, so prišli od predstojnikove hiše in rekli Jaíru: »Tvoja hči je umrla. Kaj še nadleguješ učitelja?« Jezus je slišal od strani, kaj so rekli, in je dejal predstojniku shodnice: »Ne boj se, samó veruj!« In nikomur ni dovolil, da bi šel z njim, razen Petru, Jakobu in Janezu, Jakobovemu bratu. Ko so prišli pred predstojnikovo hišo, je videl vrvež in ljudi, ki so jokali in zelo žalovali. Vstopil je in jim rekel: »Kaj se razburjate in jokate? Deklica ni umrla, ampak spi.« In posmehovali so se mu. On pa je vse odslovil in vzel s seboj očeta in mater deklice ter tiste, ki so bili z njim, in stopil tja, kjer je bila deklica. Deklico je prijel za roko in ji rekel: »Talíta kum,« kar v prevodu pomeni: »Deklica, rečem ti, vstani!« Deklica je takoj vstala in hodila; imela je namreč dvanajst let. Od začudenja so bili vsi iz sebe. On pa jim je strogo naročil, naj tega nihče ne izve, in je velel, naj ji dajo jesti. Mr 5,21-43

In posmehovali so se mu

Danes se pred nami zvrstijo tri množice ljudi in nasproti trije liki posameznikov:

- množica zbrana ob jezeru in Jair, eden od predstojnikov shodnice,
- množica z apostoli vred, ki je pritiskala za Jezusom in žena, ki je dvanajst let krvavela
- množica ljudi, ki so žalovali in jokali, na drugi strani Jezus z izbranimi apostoli

Če so posamezniki polni vere in zaupanja, pa je množica polna prezira, jeze in posmeha. Poglejmo:

- Iz množice pridejo povedat Jairu: »Kaj še nadleguješ učitelja, tvoja hči je umrla!«
- Apostoli kot del množice pravijo: »Saj vidiš, kako množica pritiska nate, pa praviš: »Kdo se me je dotaknil?«
- Žalujoča množica se Jezusu posmehuje, ker jim reče: »Kaj se razburjate in jokate? Deklica ni umrla, ampak spi.«

Sprašujem se, zakaj takšen kontrast med množico in posameznikom. Kje se rojeva ta grozni posmeh in prezir. Prav zbudla me je trditev, da so se žalujoči Jezusu posmehovali. Kako gre skupaj žalovanje in posmeh? Kako je to mogoče? Zakaj se nasproti tako pozitivnim željam in dejanjem rojeva takšen odpor?

Zdi se, da je množica ob Jezusu brez pravega premisleka. Ob njem so, verjetno zaradi gore skritih in nepriznanih hrepenenj. Marsikaj si ta množica želi, a si ne uspe ali ne upa priznati. Posamezniki, ki se tako ali drugače približajo Jezusu, množico jezijo prav zato, ker prihajajo do Jezusa s svojimi željami in hrepenenji. Do teh posameznikov in Jezusa se prebujajo prezir, jeza in posmeh. Pravzaprav se zdi, da ni tretje možnosti. Obstajata samo dve: Ali si priznamo hrepenenja in naredimo vse, da bi jih uresničili ali pa preziramo vse, kar je lepega in dobrega.

Poglejmo še enkrat, kaj se dogaja:

Jair očitno po globokem premisleku stopi do Jezusa. Verjame vanj, verjame v njegove besede, verjame v njegovo držo, zaupa mu in se od njega ne oddalji, čeprav mu vsi s prezirom sporočijo, pusti Učitelja, saj ti ne more več pomagati.

S podobno držo pristopa do Jezusa bolna žena sredi množice. Njen dotik je tako globok, da nas pretrese, če se ob njem ustavimo. To ni dotik iz vraževerja, to je globoko spoštovanje do Jezusa. Ne potrebuje njegovih besed, ne pozornosti. Preprosto hoče biti z Jezusom in stopa v tej veri in želji po bližini v globoko intimo z njim. Dotik, pa čeprav sredi množice, Jezusa globoko pretrese. Čuti bližino človeka. Vsi ostali okoli njega so le

množica. Žena je bistveno več! Zakaj? Ker stopa do njega in ga želi srečati v njegovem bistvu, v veličini njegovega poslanstva.

In potem so tu izbrani apostoli ter oče Jair in mati deklice. Jair, mati deklice in izbrani učenci so očitno do Jezusa v odnosu, ki je daleč od posmeha, zato lahko gredo z njim in so priče čudovitemu dogodku: Jezus obudi mrtvo Tabito.

Današnji evangelij mi da misliti? Ali res vedno izbiramo le med dvema možnostma: med angažirano bližino na eni strani in posmehom in prezirom na drugi. Ob tem mi prihaja na misel La Fontainova basen o lisici in kislem grozdju. Saj jo poznate? Lisica si želi sladkega grozdja, a ker je previsoko ga ne doseže. Ko ga ne doseže si reče, ah saj je itak kislo.

Pred vsakim hrepenenjem, ki je v nas, smo pravzaprav pred izbiro. Ovrednotiti ga moramo. Če nekaj spoznamo za dobro, moramo vztrajati in ostajati s tem v stiku. Če bomo popustili iz strahu pred neuspehom ali zaradi napora, ki ga hrepenenja zahtevajo, bomo nujno začeli prezirati, se jeziti in posmehovati. Lagali bomo sebi in drugim.

Danes, ko nas vse razvaja, je skušnjava, da vse spreziramo in se vsemu posmehujemo, še večja. Tako razvrednotimo vse in nazadnje tudi sebe. Tako je množica razvrednotila Jezusova dejanja, odnose in besede ter kasneje tudi ubila Kristusa. Pred isto izbiro smo danes. Množica je že razvrednotila: zakonsko življenje, pristno prijateljstvo, duhovništvo, Cerkev, zakramente itd. Čas počitnic, ki je pred nami, naj nam bo izziv, da se iz množice prerinemo v globino svojih hrepenenj, pravzaprav v bližino k Jezusu. Naj nas ne preplavi duh množice, tj. prezir in posmeh. Vztrajajmo skupaj, da bomo doživljali božjo ljubezen in njene čudeže.